त्वं मित्रन मित्र इव श्रेष्ठः सुखहेतुर्भव। कीदृशस्त्वं घृतासुतिः घृतदानः विभूतद्युम्नः प्रभूतधनयुक्तः एवयाः एवो एतव्यः गन्तव्यदेशः तत्र गन्ता सप्रथाः उ कीर्त्तिसहितोऽपि अधेत्यथ शब्दार्थः। अनन्तरं हे विष्णो विदुषाचित् यष्टुमशक्तेन केवल-विद्यायुक्तेनापि ते स्तोमो ऋध्यः त्वदीयं स्तोत्रं सम्पादनीयम्। हविष्मतः हविर्युक्तस्य यष्टुं शक्तस्य यज्ञस्य राध्यः यज्ञेन त्वमाराधनीयः। द्रव्याभावादनुष्ठातुमशक्तस्य तज्जपेन एवानु-ष्ठानसम्पूर्त्तिः। अतएवान्यत्राम्नायते, यं यं क्रतुमधीते तेन तेनास्येष्टं भवतीति। स्मृतिरपि,

जप्येनैव तु संसिध्येद्ब्राह्मणो नात्र संशयः।
कुर्य्यादन्यन्न वा कुर्य्यान् मैत्रो ब्राह्मण उच्यते। इति॥

अथ द्वाविंशीमाह। "यः पूर्व्याय वेधसे नवीयसे। सुम-ज्जानये विष्णवे ददाशति। यो जातमस्य महतो महिब्रवात्। सेदुश्रवोभिर्युज्यं चिदभ्यसत्" इति। यः पुमान् विष्णवे ददा-शति हविर्ददाति। कीदृशाय विष्णवे, पूर्व्याय जगतः पूर्व्वमेव भवाय वेधसे जगतो विधात्रे नवीयसे रामकृष्णाद्यवतारैर-त्यन्तं नूतनाय सुमज्जानये सुष्ठुमाद्यन्ती हृष्यन्ती लक्ष्म्याख्या जाया यस्यासौ सुमज्जानिस्तस्मै यश्चान्यः पुरुषः अस्य महतो विष्णोर्जातं रामकृष्णादिजन्मविशेषं महिब्रवात् महत्त्वेन सर्व्वदा ब्रवीति सेदुः सएवोभयविधः पुमान् श्रवोभिः श्रव-णीयैर्हविर्दानव्रतैः स्तोत्रविशेषैश्च युज्यं चित् सर्व्वदा स्वेन युक्त-मपि काम-क्रोध-लोभरूपं शत्रुम् अभ्यसत् अभितो निरस्यति।